

מראי מקומות- מנחות ע"ד

(א) והשירים מתפזרין על בית הדשן- ע' בקרן אורה (ד"ה תוס') דכ' להסתפק אם נשרפין שירים אלו מיד, או אחר עיבור צורה, וכ' דמסתברא דאין טעון עיבור צורה, דמתחלתה לשריפה היא באה, וא"כ הו"ל פסולו בגופו דישרף מיד.

(ה) כי קא מבעיא לי, לאו דכליל תהי, מאי- הק'

בחי' הרשב"א, מהיכי תיתי לחייבו משום לאו דכליל תהי' באימורין, הרי כתיבי אצל מנחה. ואין לומר דלמדין במה מצינו, חדא

משום דאין מזהירין מן הדין [ונראה מכאן דס"ל

דאמרי' הא דאין מזהירין מן הדין גם במה מצינו], ועוד, משום

דכיון דלקי באימורין משום זר לא יאכל קדש,

לא מהדרינן לאשכוחי לאוי יתירי. עוד הק',

למה לא שאל הגמ' אם לקי במנחה משום

לאו דזר לא יאכל קדש, כמו דשואל אם

האוכל אימורין עובר משום כליל תהי'. ותי'

דחדא מתרצתא לחבירתה, דמה דאין הגמ'

שואל האם האוכל מנחה עובר משום כל זר

לא יאכל קודש, היינו משום דפשוט דעובר,

שהרי הוא זר אצל המנחה כמו אצל האימורין,

וא"כ ודאי עובר. וכיון דמצינו דקרא דוכל זר

לא יאכל קדש קאי אמנחה כמו אימורין, א"כ

יש לנו לצדד דאולי גם איסור דכליל תהי'

קאי ג"כ על אימורין כמו אצל מנחה, דאין

סברא לומר דלילקי אמנחה משום תרי לאוי

ובאימורין לא לילקי אלא חדא.

(ב) אי דלמעלה היינו אבוה- הק' השטמ"ק (ה'),

דלמא דאבוה ס"ל דנותנין השירים על

המערכה ממש, ודלא כראב"ש דס"ל

דמפזרים אותו על התפוח. ותי' דכיון דאמר

ר' שמעון דשירים קרבין לעצמן, משמע

במקום אחר, והיינו התפוח. והק' בחי'

הגרי"ז, וכי איזה נפק"מ אי' באיזה מקום

מקריבין אותו, הרי הכל על המזבח הוא, וכי

גרע מאם מקריב על הכבש דג"כ חשיב

הקטרה. ותי' דאף דודאי גם מה שנותנו על

התפוח מקיימין בזה דין הקטרת קרבנות,

מ"מ איכא מצוה שיתן על המערכה, ובתו"כ

ילפינן לה מקראי. וע"ז אמרי' הכא דדוקא

בקומץ יש הדין שיתנוהו על המערכה, אבל

בשירים אין דין זה כ"א דבענין מעשה

הקטרה לחוד, ולכן סגי לה בתפוח.

(ג) מה כאן בכליל תקטר, אף להלן בכליל

תקטר- הק' החי' הרשב"א (נא.), למה צריך

ג"ש לזה, מה לי כליל תהיה ומה לי כליל

תקטר, ואם ממשמעות כליל תקטר הוא

דצריך להקטיר כולה, א"כ לימא דה"ה

בכליל תהי', וג"ש ל"ל. ותי' דכיון דכתי' לא

תאכל, א"כ משמע דאין צריך להקטיר כולה,

דאם הי' צריך להקטיר כולה, א"כ ודאי אסור

באכילה כשאר קדשי גבוה, כמו אימורין וכו',

ולכן שפיר צריך ג"ש לומר דצריך להקטיר

כולה, וצריך ללאו דלא תאכל לומר דאם

למעשה עשה בה שיריים, שהם אסורים

באכילה בלאו. וע"ע ברש"ש שם שג"כ עמד

על קו' זו, וע"ש מש"כ. וע"ע בשפת אמת

כאן, דכ' דכליל תקטר משמע דצריך להקטיר

ביחד כל המנחה, ולא להקטיר הקומץ בפנ"ע

והשיריים בפנ"ע, אבל מכליל תהי' היינו

אמרי' להקטיר הקומץ בפנ"ע ואח"כ

השיריים בפנ"ע.

סלת, לפי שלא שייך אצלה יציקה כלל. אולם
ע' בלקוטי הלכות (זבח תודה ד"ה כל) שכ'
דודאי גם מנחת סולת יש בה דין יציקה,
ומש"כ רש"י מנחת מחבת ומרחשת, זה בא
רק לאפוקי מנחה מאפה, אבל לא מנחת סלת.

(ב) יציקה ובלילה וכו' - כ' החזון איש (כ"ה, א')
דנראה דאין שמן של יציקה ושל נתינה בכלי
פחות מכזית, וכ' דקרוב לומר דגם אין יכולין
להוסיף על כזית, דעי"ז מכחיש מצות בלילה.

(ג) ומתן שמן בכלי קודם לעשייתן - פרש"י
בכת"י, נותן תחלה שמן בכלי, ונתן סולת
עליה, ולשה בפורשין, ונתן שמן עליה, וכו'.
הק' בחי' הגרי"ז, איך כ' רש"י דהלישה הוא
קודם נתינת השמן עליה, הרי מצות בלילה
צריך להיות בסולת ושמן, ואם כבר לשה,
א"כ נמצא דהוי עיסה ולא סולת, והניח בצ"ע.

שמביאים מהגהות ר' מאיר שמחה, דכ' דלכך
אינו בא בלא עולה [ולכאו' כוונתו, ע"פ שיטתו הידוע
דחטאת העוף ועולת העוף הם ב' חלקים של הקרבה א', וא"כ שפיר
הוי דורון, שהרי העולה הוא החלק הדורון שבה, וא"כ ל"ק במה שהוא
אוכל החטאת העוף].

(ז) מנחת כהנים וכו' - ע' בחי' הגרי"ז לעיל (כא):
ד"ה בגמ' אלא) דהוכיח דבין אם הכהן הוא
המתכפר (ולא בעל הממונות של המנחה,
ובין אם הכהן הוא רק בעל הממונות של
המנחה ולא המתכפר, ממ"נ נחשב מנחה כהן
ודינו להיות כולו כליל.

(ח) שתי הלחם ולחם הפנים נאכלין לכהנים - הק'
השפת אמת (ד"ה בגמ' ומאי), למה לא הביא
גם ביכורים, ואין לומר משום דביכורים אינם
קרבן, משום דמבואר בגמ' דמתני' בא לרבות
גם שתי הלחם הבאין בפנ"ע, דאינם קרבן,
רק תנופה כביכורים, וא"כ הו"ל לשנות
ביכורים ג"כ במתני', והניח בצ"ע.

(ט) והא איכא עולה, איכא עורה לכהנים - ע'
בנתיבות הקודש דכ' דלכאו' משמע מהכא
דעל העור איכא מקודם קדושת מזבח, אלא
דין הוא דניתרת אז לכהנים, דאם נאמר
דליכא על העור קדושת מזבח, א"כ לעולם
נמצא דמעצם העולה אין לכהנים כלום, אלא
מוכח דלעולם גם הקדושה מהעולה חייל
ג"כ על העור, ואפ"ה בדין הוא דהעור
לכהנים, וע"ז משני שפיר עורה לכהנים.

(י) המתנדב שמן, קומצו, ושיריו נאכלין - כ'
הקדן אורה דנראה דזה דוקא אם ישראל
התנדב שמן, אבל כהן אם התנדב שמן, כולו
כליל כמו מנחתו, וכ' דלא מצא זה מבואר
בדברי הרמב"ם.

(יא) כל המנחות הנעשות בכלי טעונות שלשה
מתנות שמן - פרש"י, כגון מנחת מחבת
ומרחשת. וע' בראמ"ה שהביא שהמשנה
למלך פלפל לענין מנחת סלת, האם יש לו
יציקה או לא. וכ' הראמ"ה דפשוט הוא
דמנחת סלת אין בה יציקה, דלא שייך הג'
מתנות אלא במנחות שהם נאפות או
נתבשלות, שצריך לצקת עוד פעם לקיים
מצות יציקה, אבל במנחת סלת לא שייך זה
כלל. וכ' דלכך לא אמר בגמ' לאפוקי מנחת